

Sygn. akt VI Ka 634/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Robert Bednarczyk (spr.)

Sędzia Waldemar Masłowski,

Sędzia Andrzej Żuk

protokolant Monika Mazur

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Marcina Zarównego

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2023 r.

sprawy W. N. ur. (...) w B.

s. W. i E. z domu S.

oskarżonego z art. 238 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 7 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 754/22

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. N. w ten sposób, że:

w punkcie IV części dyspozytywnej eliminuje ustalenie o zawiadomieniu

Komendy Powiatowej Policji w B. o przestępstwie zakłócenia miru domowego i uszkodzenia ciała i ustala, że oskarżony W. N. w dniu

6 października 2021 r. dobrowolnie sprostował fałszywe zeznanie, zanim nastąpiło nieprawomocne rozstrzygnięcie sprawy, opisany w tym punkcie czyn kwalifikuje

z art. 233 § 1 k.k. i na podstawie art. 233 § 5 pkt 2 k.k. odstępuje od wymierzenia kary;

uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach V i VI części dyspozytywnej;

w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. N. utrzymuje w mocy;

na podstawie art. 435 k.p.k. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. F. w punkcie I części rozstrzygającej w ten sposób, że wymierzoną karę pozbawienia wolności obniża do 7 (siedmiu) miesięcy;

zwalnia oskarżonego W. N. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i wymierza mu opłatę w kwocie

30 zł za obie instancje.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 634/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 7 czerwca 2023r. w sprawie II K 754/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>a) obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 7 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny z wyjaśnień oskarżonego W. N., polegającej na bezpodstawnym uznaniu, iż oskarżony obawiał się reakcji rodziny, a zwłaszcza żony w związku z pobiciem S. F. podczas gdy to właśnie z powodu obawy przed konsekwencjami prawnokarnymi całego zdarzenia (w tym pobicia teścia) i zawodowymi (wydalenie z wojska) oskarżony N. postanowił zeznawać nieprawdę, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

a kwestia obawy przed reakcją żony czy teściowej (teza w żaden sposób nieudowodniona), mogła być jedynie kwestią wtórną co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż oskarżony nie realizował swojego prawa do obrony podczas składania fałszywych zeznań,	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
• art 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne dowodów tj. protokołu oględzin monitoringu i protokołu wszczęcia dochodzenia (zakwalifikowane przez Policję - w sprawie zakłócenia miru domowego poprzez wdarcie się do domu przez trzech nieustalonych mężczyzn), które to okoliczności wskazują, iż w dniu 05 października 2021 r. funkcjonariusz sierż. szt. M. K. zapoznał się z treścią nagrania monitoringu, które to nagranie zaprzeczyło wcześniejszym zeznaniom oskarżonego W. N. i w tym samym dniu, wydał ten sam funkcjonariusz postanowienie o wszczęciu dochodzenia, pomimo wiedzy, że nie było żadnego zdarzenia związanego z trzema zamaskowanymi mężczyznami, na co wskazywali oskarżeni, tym samym naruszając art. 297 § 1 pkt 1 k.p.k. co w konsekwencji doprowadziło Sąd meriti do oparcia ustaleń faktycznych jedynie na podstawie części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, bądź braku wyciągnięcia logicznych i opartych o doświadczenie życiowe wniosków z takiego sposobu postępowania funkcjonariuszy prowadzących postępowania;	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
• Obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k.	

i art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji arbitralnym uznaniu, iż zachowanie oskarżonego wypełniało znamiona czynu z art. 233 § 1 k.k. oraz 238 k.k., i przyjęcie że oskarżony działał zamiarze bezpośrednim (przy braku dowodu potwierdzającego zamiar), podczas gdy oskarżony swoim zachowaniem nie zmierzał bezpośrednio do popełnienia czynu zabronionego - co skutkowało przypisaniem oskarżonemu sprawstwa w zakresie czynu z art 233 § 1 k.k., a także 238 k.k.

b) błędy w ustaleniach faktycznych przyjęte za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez:

- uznanie, iż oskarżony W. N. zawiadomił o przestępstwie (składając wyłącznie zeznania jako „świadek” zdarzenia w domu swojej teściowej, w którym uczestniczył wraz z teściem) i tym samym naruszył swoim zachowaniem dyspozycję art. 238 k.k. podczas gdy z orzecznictwa wynika, iż zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie gdy wyczerpuje znamiona fałszywego zeznania - czyn z art. 233 k.k. pochłonie czyn z art. 238 k.k., a zatem zdaniem Sądu Najwyższego (Postanowienie SN z 17.01.2013 r., II KK 69/12, LEX nr 12546/3#] - sprawca odpowiada wyłącznie za fałszywe zeznanie tj. art. 233 § 1 k.k. (zbieg pomijalny - analogiczny stan faktyczny opisany w orzeczeniu SN] - przy tym w świetle stanowiska obrony - oskarżony składając fałszywe zeznania, realizował swoje Konstytucyjne prawo do obrony. W ocenie obrony, należy podkreślić, że protokół przyjęcia zawiadomienia o

przestępstwie pochodził nie od osk. N., o od osk. S. F.. Osk. N. był jedynie przesłuchiwany jako świadek i Policja miała już uprzednio złożone zawiadomienie o przestępstwie, wobec czego - społeczna szkodliwość czynu wynikała wyłącznie z fałszywych zeznań, co przemawia za konsumpcją art. 238 k.k. przez art. 233 § 1 k.k. Innymi słowy owo "zawiadomienie" dokonało się już wcześniej, z inicjatywy osk. S. F. i oskarżony N. miał tego pełną świadomość.

- pominięcie istotnej okoliczności przy ustaleniu stanu faktycznego w postaci faktu, iż oskarżony dobrowolnie sprostował swoje fałszywe zeznania złożone na Komendzie Powiatowej Policji w B. z dnia 04 października zanim nastąpiło nieprawomocne zakończenie sprawy, co winno skłonić Sąd Rejonowy do zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu na kwalifikację z art. 233 § 5 k.k. i zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary bądź też odstąpienia od wymierzenia kary.

- przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie wystąpiły okoliczności wskazane; w art. 233 § 5 k.k., podczas gdy oskarżony zrealizował przesłanki określone w przedmiotowym przepisie, które pozwalały na nadzwyczajne złagodzenie kary lub odstąpienie od jej wykonania, bowiem złożone przez oskarżonego fałszywe zeznania dotyczyły okoliczności, które nie miały wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, ponieważ w toku prowadzonego postępowania został ujawniony w ten sam dzień monitoring sąsiada, który wykazał że nie doszło do popełnienia przestępstwa (tym

	<p>samym nie było powodów do wszczynania postępowania), a następnie oskarżony dobrowolnie sprostował fałszywe zeznania</p> <p>c) obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu opisanego oskarżonemu, tj. art. 233 § 1 k.k. oraz 238 k.k., a także ewentualnie poprzez niezastosowanie art. 233 § 5 k.k. z uwagi na dobrowolne sprostowanie fałszywego zeznania, zanim nastąpiło rozstrzygnięcie sprawy, a fałszywe zeznania dotyczyły okoliczności, które nie miały wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.</p> <p>Alternatywnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> • orzeczenie wobec oskarżonego W. N. rażąco niewspółmiernej kary 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 1 roku próby, co przy pominięciu przez Sąd meriti istotnych okoliczności w jakich sami Policjanci przyczynili się do błędnego wszczęcia dochodzenia, gdzie z góry było wiadomo, że jest bezprzedmiotowe - należy uznać tę karę za rażąco niewspółmierną. Należy również wziąć pod uwagę postawę samego oskarżonego, jego warunki osobiste i rodzinne, a także nienaganną opinię jako wojskowego. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy nie jest pozbawiona słuszności. Art. 238 kk penalizuje bowiem fałszywe zawiadomienie o przestępstwie, przez co rozumieć należy poinformowanie organu powołanego do ścigania przestępstw</p>		

o zdarzeniu, którego w ogóle nie było, lub przedstawienie zdarzenia prawdziwego jako przestępstwo cięższe przez podanie nieprawdziwych okoliczności. Już wstępna analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że takiego działania W. N. nie podjął. Wszak to nie on telefonicznie powiadomił policję o rzekomym wtargnięciu do mieszkania S. F. nieznanymi osobnikami i nie on złożył ustne zawiadomienie o popełnieniu takiego przestępstwa. Jego aktywność sprowadziła się do złożenia w dniu 4 października 2021r, fałszywych zeznań, o czym mowa niżej, lecz w tym czasie organy powołane do ścigania przestępstw dysponowały już wiedzą o opisanym wyżej wtargnięciu, jakiego nie miało. W tej sytuacji uznać należy, że Sąd Rejonowy nie ustrzegł się naruszenia prawa materialnego w postaci niezasadnej subsumpcji działania W. N. pod art. 238 kk. Gdyby zaaprobować przedstawiony w tej materii pogląd Sądu Rejonowego, to każdy podmiot zeznający o wyczerpującym ustawowe znamiona przestępstwa zdarzeniu, jakiego nie było każdorazowo odpowiadałby w warunkach kumulatywnego zbiegu art. 238 kk i art. 233 § 1 kk. Rozwiązanie takie jest w ocenie Sądu nie do przyjęcia. Wszak istotą fałszywego zawiadomienia o przestępstwie jest w omawianej sytuacji to, że wedle świadomości sprawcy organ powołany do ścigania przestępstw jeszcze wiedzy o zdarzeniu nie posiada. W. N., skoro nie złożył ustnego (ani żadnego innego) zawiadomienia, to wiedział, że informacja o rzekomym wtargnięciu już do policji dotarła a jego aktywność sprowadziła się wyłącznie do złożenia w tej materii

falszywych zeznań. Co istotne, nie został on w dacie ich złożenia pouczony o odpowiedzialności karnej z art. 328 kk, co także wyłącza możliwość przypisania mu sprawstwa tego czynu a pośrednio wskazuje na wiedzę policji o opisanym przez oskarżonego zdarzeniu. W. N. co najwyżej zmierzał swoim zachowaniem do upewnienia funkcjonariuszy policji o tym, że wtargnięcie o jakim zeznał nastąpiło, lecz takie działanie samo w sobie czynem zabronionym nie jest. Okolicznością bezsporną jest jednak, że w dniu 4 października 2021r. złożył on fałszywe zeznania, choć był pouczony o odpowiedzialności karnej za takie zachowanie. Równie bezsporne jest i to, że w dniu 6 października 2021 r. a zatem po upływie zaledwie dwóch dni dobrowolnie sprostował fałszywe zeznanie, zaś nie nastąpiło jeszcze wówczas nieprawomocne rozstrzygnięcie sprawy rzekomego wtargnięcia. Oskarżony nie był w żaden sposób zmuszony do stawiennictwa w jednostce policji, udał się tam jedynie z własnej woli i tylko w celu rezygnacji z utwierdzania organów ścigania w błędnym przypuszczeniu o prawdziwości poprzednio złożonych twierdzeń. Skoro tak, to zasadnie twierdzić należy, że oskarżony już po dwóch dniach w pełni zrozumiał naganność swojego postępowania. W tej sytuacji rozważeniu podlega zastosowanie art. 233 § 5 pkt 2 kk a zatem odstąpienie od wymierzenia kary lub jej nadzwyczajne złagodzenie. Bez wątplenia wywołujące dla skazanego korzystniejszy skutek odstąpienie od ukarania jest celowe tylko wówczas, gdy ma miejsce brak znaczenia fałszywych zeznań dla rozstrzygnięcia procesu

karnego, oceniany na tle pozostałych okoliczności danej sprawy. Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie, na co zasadnie powołał się obrońca. W dniu 5 października 2021r. funkcjonariusz policji dokonał bowiem oględzin zapisu monitoringu, z jakiego wprost i w sposób nie budzący wątpliwości wynikało, że opisanego przez oskarżonego wtargnięcia w istocie nie było. Ten obiektywny w swoim charakterze dowód pozwolił na jednoznacznie negatywną weryfikację złożonych przez W. N. fałszywych zeznań co oznacza, że w przedstawionych realiach ich znaczenie było stosunkowo niewielkie. W połączeniu z treścią złożonych przez oskarżonego w dniu 6 października 2021r. zeznań, w jakich odwołał on swoje poprzednie twierdzenia o wtargnięciu dało to asumpt do umorzenia w dniu 2 listopada 2021r. dochodzenia, prowadzonego w tejże sprawie. Zarówno zatem niewielkie znaczenie dowodowe fałszywych zeznań W. N., jak też jego późniejsza postawa, polegająca na rychłym i dobrowolnym ich sprostowaniu wskazuje, że wymierzanie oskarżonemu za popełnione przestępstwo kary nie jest celowe zwłaszcza, że inicjatorem podania organom ścigania nieprawdziwych informacji był S. F. a nie W. N.. Zasadny jest w tej sytuacji podniesiony w apelacji zarzut c, b pkt 1 (z wyłączeniem wywodu prawnego w zakresie niewłaściwego zbiegu przepisów) oraz b pkt 2 i 3. Czyni to bezprzedmiotowym dokonanie analizy zarzutu d apelacji obrońcy. Nie są natomiast zasadne zarzuty, opisane w sekcji a apelacji obrońcy, ani też twierdzenia, zawarte w apelacji oskarżonego. Sąd w pełni

aprobuje i podziela stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 9 marca 2023 r. (I KK 505/22, LEX nr 3571647), w świetle którego nie jest możliwe pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osoby, która składając zeznania zeznaje nieprawdę albo zataja prawdę ze względu na obawę narażenia się na odpowiedzialność karną. Na gruncie przedmiotowej sprawy sytuacja taka nie miała jednak miejsca. P. N., która jako pierwsza powiadomiła policję o rzekomym naruszeniu miru domowego uczyniła tak dlatego, że sama została wprowadzona w błąd co do tego zdarzenia przez W. N. i S. F.. Gdyby nie ta postawa obu mężczyzn, to policja w ogóle nie zostałaby o żadnym zajściu zawiadomiona i żadne postępowanie karne nie byłoby prowadzone. W takiej sytuacji oskarżony nie miałby realnych podstaw do obawy o narażenie się (ani osoby bliskiej) na odpowiedzialność karna. Innymi słowy rzecz ujmując rzeczywistym powodem stworzenia i wykorzystania w złożonych dnia 4 października 2021r. fałszywych zeznaniach nieprawdziwej historii o naruszeniu przez nieznaną sprawców miru domowego nie była obawa przed odpowiedzialnością karną a- jak to słusznie ustalił Sąd Rejonowy- obawa przed negatywną reakcją rodziny. Chybiony jest zarzut a pkt 2. O znaczeniu dowodowym inkryminowanych zeznań była już mowa, wskazać jednak dodatkowo należy, że bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej w aspekcie wyczerpania ustawowych znamion występków fałszywych zeznań jest to, czy postępowanie karne w przedmiocie opisanych w nich zdarzeń zostanie wszczęte. Zasygnalizować jedyni należy, że wszczęcie dochodzenia, o jakim mowa w zarzucie było zasadne,

<p>bo gdyby nie mająca miejsce w dniu 6 października 2021r. postawa W. N. i S. F., to zapewne niezbędne byłoby przeprowadzenie weryfikacji zapisu monitoringu, w tym poprzez ustalenie, czy nie został on zmanipulowany. Zawarta w zarzucie a pkt 3 teza jest natomiast zupełnie dowolna. Wszak W. N. wiedział, że opisane przez niego zdarzenie miejsca nie miało, był on uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań a skoro pomimo tego podał w trakcie przesłuchania nieprawdę, to oczywiście działał on z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony nie powoływał się przy tym na błąd w spostrzeżeniach, czy przeoczenie pewnych faktów, lecz nawet gdyby tak uczynił, to na kanwie zasad doświadczenia życiowego i logiki twierdzenia te żadna miara nie mogłyby być zgodnie z art. 7 kpk uznane za prawdziwe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>• zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu;</p> <p>ewentualnie</p> <p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie zachowania przypisanego oskarżonemu z art. 233 § 5 kk i orzeczenie odstąpienia od wymierzenia oskarżonemu kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przyczyny uznania jako niezasadnego pierwszego ze</p>		

sformułowanych przez obrońcę wniosków przedstawione są wyżej, podobnie jak powody uznania za zasadnego wniosku alternatywnego.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Kontrola instancyjna wyroku w części dotyczącej oskarżonego S. F., który wyroku nie zaskarżył.
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
Przedstawiona wyżej argumentacji, odnosząca się do istniejących wobec W. N. warunków z art. 233 § 5 kk dotyczy również częściowo S. F.. Mowa tu o dobrowolnym sprostowaniu przez tego sprawcę złożonych uprzednio fałszywych zeznań a także o znaczeniu dowodowym tychże twierdzeń. Wskazać jednak należy, że to S. F. był pomysłodawcą dokonanej przestępczej akcji a dodatkowo- w odróżnieniu od W. N.- naruszył on swoim działaniem także art. 238 kk. Nieodzowne było jednak dokonanie wobec tego oskarżonego zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru kary po to, by dać wyraz dobrowolnemu sprostowaniu przezeń złożonych fałszywych zeznań.	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy co do sprawstwa W. N. w zakresie czynu z art. 233 § 1 kk.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu I instancji jest wolny w powyższym zakresie od uchybień, opisanych w apelacji i nie zawiera on	

również uchybień, o jakich mowa w art. 439 kpk i art. 440 kpk..	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyeliminowanie z opisu popełnionego przez W. N. czynu znamion, opisanych w art. 238 kk, eliminacja z kwalifikacji prawnej tego przepisu, uzupełnienie opisu czynu o elementy zawarte w art. 233 § 5 pkt 2 kk i odstąpienie na tej podstawie od wymierzenia oskarżonemu kary. Złagodzenie wymierzonej S. F. kary.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Przyczyny zmiany zaskarżonego wyroku podane są wyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	Wywiedziona przez obrońcę apelacja okazała się w znacznej części zasadna. W tej sytuacji, zgodnie z unormowaniami, zawartymi w art. 633 kpk i art. 636 § 2 kpk zasadne jest zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Jako że apelacja ta nie została uwzględniona w całości, zasadne było wymierzenie oskarżonemu nowo ukształtowanej co do wysokości opłaty za obie instancje.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana